

ЩАСТЯ

Марнота слів відкрилася мені...

Світлана Жолоб

Відболить, відплаче, відцвіте,
Відмовчить тополями струнками,
Ми з тобою знову не про те,
Сніг пішов дорогами чужими.

Птиця щастя пурхнула в гілки,
Зранку тиша звилла там гніздечко,
І кружляють втомлені граки,
Ніби тіні від тополі-свічки.

* * *

Збираю валізи, візи і кризи...
Дзига, дивачка, дівчинка
просвічує крізь мої зморшки.
Мерщій, мерщій стрибати на одній нозі,
щоб втримати оту з руськими косами,
з бантами в блакитних цяточках,
які чимось схожі на дощ.
Моя земля суха і чорна,
дощу, моря мені!
А дівчинка все стрибає на одній нозі,
крутиться дзигною,
пурхає вранішнім метеликом,
і допоки вона зі мною, –
я вічна.